

האשה נקנית פרק ראשון קידושין ה.

עין משפט
נר מצוה

פ"א מ"י פ"א מהל'
גירושין ה"א פ"א ס"ג
ע"ש מה שנואר אה"ע ס"י
ק"ת:
י"ב א מ"י פ"א מהל'
מ"ב ה"א פ"א פ"ד
מהל' ע"ש ע"י ה"ל"ט
(עו"ש ע"י י"ד ס"י ע"ל ספ"י
ק"ת):

י"ד ד מ"י פ"א מהלכות
גירושין ה"א פ"א
ע"ש ה"א ס"ג סמך ע"ש ג'
עו"ש ע"י ה"ל"ט פ"א קמ"ג
ספ"י כ':
י"ג א מ"י פ"א מהל'
תורות ה"א פ"א
ע"ש ה"א:

תורה אור השלם

1. ואם נאלץ נאלץ את
היורה ומקדש אתו
ויקרא ממנו כסף ערבך
עק"ו וק"ל לה'
ויקרא כ"ז ט'
2. ויקרא ממנו כסף ערבך
והקראת אלפי ש"ח:
דברים כ"ב
3. כי יקח איש אשה
ובעלה ויהי אם לא
מאן און בעצמו כי קמץ
בה ערות דבר וקח לה
ספר פירתו ונתן בקדשה
וְשָׂקָהּ מִבֵּיתוֹ:
דברים כ"ד א'
4. ובהן פי יקרה נפש
קצין כספו הוא יאכל בו
ויקדש ביה חס יאכלו
בְלִבָּמוֹ: ויקרא כ"ב א'

תוס' ר"י הוקן

חופה קונה. קנין דאריוסין
אם סמרה לחופה לישם
קדושים. חופה, שמייהחין
שניגנוס בלא ביה. שאינו
גומר. לירושל' ולש"מ
לה.

מוסף רש"י

שטר שאין פודין בו
הקדש. בשטר חוב שיש לו
על אחר למערו לכסף
(כתובות ק"ב. ועי' ר"ש
דח"ט) שטר שאין
פודין בו. הקדש ומע"ש
בכמות נקח לן בפקדו
כבוד למתה לדמי זהו
כסף. הקדש דבתיב נתון
הכסף וק"מ לו. ומע"ש
דמי וז"ל הכסף דבר
שיש בו זכרה ויחייב מעמד
קמ"ו (ב). ונתן הכסף
וקם לו. ואלו התקדש
יגאל את ביתו ויפך
ממשיט כסף ערבך עליו
והוא לו (ויקרא ס', טו)
(ב"ט ד). דכתיב ויפך
ממשיט כסף ערבך עליו
וקם לו (שם פסוק יט)
לדו"ק. ויהי. קדושין
שמהו כן עממה לנעל
(ג' ש"ט). מה יהיה
בכסף. כשהוא עממה
לאיש אפרס בכסף כדפסק
לן בקדושין קשה קשה
משהו עפ"י (סוכה ד' ד').
קטיגור יעשה סניגור.
קטיגור שנת סניגור אויב
מלוי יבור (מגנה ג').
טיבעא מיהא חד הוא.
ולין יכיר הפסד ביהמה
היך עממה (סוכה ד' ד').
והיה. וק"מ (י).
היך פוסה והמתלו'.
ליתן לה

מסורת הש"ס

א. וקשה דפרכא רב
איש בעיקרא דדינא מה
לאמה העבריה שכן יוצאה
בכסף לא איפרכא איחא
לגבי דין שטר אלא מבני
לכספן שכן מוציא מבניס
וכי ראינן למיור דפירכא
היא לגבי דין שטר
נמי דקולא וחורמא שטר
וה"ק מה לאמה העבריה
שמצינו קולא ביציאה
שיוצאה בכסף לפיכך נקל
בכניסתה לקנות בכסף או
בשטר האמר ב"ו וכו'.
מנצ"ן. ב. דהיינו המקנה.
תוס' ה"ל"ט. ג. שהוא
הקונה. ד. ודמסתבר
כיון שנתנה לו תורה
חשיבות וכל כמות כן
יתן בו חשיבות אחר
(מק"ו). אבל החורמא
שאמר אומיים מסבירא כמו
ההיא דשן ורגל לא
אלימא כולי האי וכוין
לדא אדני בני חורמתי
להן אלתא לא אדני
נמי למילתא אחייתי. תוס'
ה"ל"ט לעיל דף ד' ד"ה מה
לימנא. (בבא בתרא ט"ז
קו"ט תוס' לעיל ד"ה
מה לימנא). ה. דכמו
שפירייה מלאכתה בדמים
דיון הוא שחורו ותוס'
מלאכתה בדמים. וק"מ
ה"ל"ט. ו. מתגרשת. תוס'
ט"ו. ז. ולא ברבי אחר.
תוס' ה"ל"ט. ח. שהיה
בתו של שם. תוס' סוכה
כ"ד: ד"ה ע"מ. ט. לפי
שכחו ה"ל"ט. תוס'.
ה"ל"ט ש. י. דאמרין
בשעת מיתתו של ר"א
נכסו ארבעה ז' ז' וק"מ
להשיב על דבריו ו'
טרופין ור"י הגלילי ו'
אלעזר בן עזריה ורבי
עקיבא ורבי עננה ו'
אלעזר בן עזריה ורבי
ואידך כרת כריותה לא
דרשי ותיב טרופין ורבי
יוסי הגלילי ורבי עקיבא.
תוס' י"ל"ד. כ. בשם אחיה ה"ר יצחק.
ברשות עממה ואביה הוה בעל דבר וחמכר נעשה מדעתה הוא לא חשבו בעי"כ של מנהן קאמרין
והכא את איבא דעת מקנה ומדעתה לא איכתפ לן. י"ע. ז"ל. ג. שערך מכירה זו לשפחות היתה וז' דעת שפחה קיבל אביה
כסף זה אבל שטר בויאה איתנהו בעיקר אישות בעל כרחה שטר בגירושין בויאה ביממה. י"ע. ז"ל. ד. דאן סהיי דמינה
ניחא לה וכו'. (ואפילין) מסרה למנוול ומוכה שחין ואע"פ שנומרת וצווחת מסתברא דאך ו' מינה ניהא לה כרייל דאמר
טב למיבא טן דו מלמיבא ארמלו. רע"ז"א.

ומצייין שאף בשטר. ומק"ו לאמה העבריה שאין נקנית צדיקה
ונקנית נשטר ליכא למימר חדא משום לאמה גופה
מדאיתקא לאחירת נקא לן לקמן (דף ט'). ואפילו לבי חסדא דיליף לה
מלח תלח כנחת העבדים
למיפדך דלעיל שכן יוצאה בכסף א'
ועוד דכיון דלדבר חסדא אז כותבי'
ליכא למילף בנשה שאינה נקנית
זוה הענין שהזעל כותבי':

שבין פודין בו הקדשות ומעשה.
וא"ת כל זה אשים בק"ו
ומה כסף שאע"פ שפודין בו הקדש
מעשה ואינו מוילא ואפ"ה מכניס
שטר שאע"פ שאין פודין בו הקדש
מוילא אינו דין שרונים י"ל דחומרא
הכתובה פסוק אין להכניס בק"ו
דולאי חומרא של סכרלא יתנה להסיס
בק"ו אלכ הכתובה יש לנו לומר שהיא
הגורמת מעלה ווא"ת וימלא ק"ו
מקרקעות שאינן מוילאות אפ"ה
מכניסות פ"י לדלס יכול לקדש אשה
בקרקה (ו' ואינה מתגרשת בקרקע
והתם ליכא למיפדך שכן פודין בו
הקדש וי"ל דליכא למיפדך * מה
לקרקע שכן קוין מטלטלין אגבן
תאמר בשטר וא"ת מטלטלין ויבחו
שאין קוין אגבן ואינן מוילאות
ומכניסות אף אני אביא שטר וי"ל
מה למטלטלין שכן פודין בו הקדש.
מה הויה בכסף אף יציאתה בכסף.
ולענין ביאה ליכא למימר מה

הויה צדיקה אף יליאתה צדיקה
שלהסתחק ממנה הוא מגרשה ועוד
משום שמאל צה ערות דבר רגיל
לגרשה ואז יש לו לפרוש:

סניגור יעשה קטיגור. וא"ת

אי"כ היכי קאמר לעיל מה
לאמה העבריה שכן יוצאה בכסף וזין
הוא שמהא נקנית בכסף אדרבה
גריעומא דאין קטיגור נעשה סניגור
וי"ל דצדמה העבריה ליכא למימר
הכי לפי שמתמלה שאינה מוכרה
לשפחות הוא מקבל הכסף מן האדון
אי"כ כשהוא רוצה לפדות דין הוא
שיקבל האדון הכסף א' אלכ איש שמקדש
אשה הכל צא על ידו בין הקדושין
בין הגירושין והתם שייך למיפדך
יאמרו כסף מכניס וכו':

קאי בגירושין מבעט גירושין. ואין
סכרלא לומר קאי בצמיכה
וממעט צמיתיה דפשטא דקרא
משמע שאל לומר דוקא צמיתיה'
דקאמר אס על תמנאל קן בעיניו
וכתב לה משמע דוקא זוה הענין':

ע"ל מנת שלא תלבי אביה

אמר לאמר לא חייב להי גט שרהי אס מת צדיקה יכולה
סכרלא לומר קאי בצמיתיה'
וממעט צמיתיה דפשטא דקרא
משמע שאל לומר דוקא צמיתיה'
דקאמר אס על תמנאל קן בעיניו
וכתב לה משמע דוקא זוה הענין':

אמר לאמר לא חייב להי גט שרהי אס מת צדיקה יכולה
סכרלא לומר קאי בצמיתיה'
וממעט צמיתיה דפשטא דקרא
משמע שאל לומר דוקא צמיתיה'
דקאמר אס על תמנאל קן בעיניו
וכתב לה משמע דוקא זוה הענין':

שטר שאין פודין בו הקדשות. אס כתב לגזור שטר על מעות פדיון
הקדש אין הקדשו פדוי דבעינן ומנ הכסף וקס לוי': האני שטרלא לחוד
והאי שטרלא לחוד. זכה כחוב לשון כניסה וזה מפורש לשון יציאה:
האי כספא לחוד. כשהוא נותנו מפרש על מנת מה הוא נותנו: חד
הוא. אנו מוכר צדמחו אס להוילא

אס להכניס: וזכי בתוכו אס להוילא
קידושין. צמיתה: ולר' יוסי הגלילי
דמפיק ליה להאי וכתב לדרשא
אחרינא. צפ"צ דגיטין (דף כ"א):
לדבר הכורה. שיהא הספר מדבילן
ולא שיהא בו מנאי האוגדן: אין זה
כריסות. שכל ימיה היא נלגדת בו
לקיים תנאי זה מחמתו: הרי זה
כריסות. אפילו מד הויה תקיים
תנאו ותלך שאפשר דברים הללו
לכא לדי הדלדלה: מוכר כריסות.
הוה מצי למכתב ספר כרת דמשמע
ספר כותמה והן דרשא אחרימי
מיימורא דלישנא: חדא מחדא לא
אסיא נ'ו'. הכי קשיא ליה האי תנא
דלעיל דפרין צבוליה ואלא דין הוא
והדר דלא אמו מיליא ואזרייה קלל
למה לי קרא צבוליה נהי דחדא מחדא
לא אחיא תיתי חדא מתרמי צמיה
מזינו בהצד השוה צבוליה שקוין צעלמא
וקוין כאל אף אני אביא את השלישי
שהרי כולס קוים בזמקס אחר כסף
ושטר קונה צמיה העבריה כלקמן
(דף י'): ביאה קונה ציממה: כסף

וציאה הנאחז מרובה. אלכ שטר
אינסיין אין בו לה שום הנאה שהרי
אין כחבו בו אלא הרי את מקודשת
לי: קניין מרובה. שקוין קרקעות
ועבדים: בע"ז. ביאה קונה ציממה
בע"ז דנפקא לן ציממות (דף י' ד').
מויצממה (ו' אכן שטר מוילא את האשה
בע"ז מצעלה: וכן ביאה העבריה
בע"ז. שאינה מוכרה שלא מדעתה:
כסף שאינו מאכיל צמומה. אס
נתארסה לכהן כדמתן צממות (דף
ז') אין האשה אוכלת צמומה עד
שתכנס לחופה: שאינו גומר. להוילאה
מרשות אביה למעשה יהיה ולירושמה:
אף

וכיאה הנאחז מרובה. אלכ שטר
אינסיין אין בו לה שום הנאה שהרי
אין כחבו בו אלא הרי את מקודשת
לי: קניין מרובה. שקוין קרקעות
ועבדים: בע"ז. ביאה קונה ציממה
בע"ז דנפקא לן ציממות (דף י' ד').
מויצממה (ו' אכן שטר מוילא את האשה
בע"ז מצעלה: וכן ביאה העבריה
בע"ז. שאינה מוכרה שלא מדעתה:
כסף שאינו מאכיל צמומה. אס
נתארסה לכהן כדמתן צממות (דף
ז') אין האשה אוכלת צמומה עד
שתכנס לחופה: שאינו גומר. להוילאה
מרשות אביה למעשה יהיה ולירושמה:
אף

אמר לאמר לא חייב להי גט שרהי אס מת צדיקה יכולה
סכרלא לומר קאי בצמיתיה'
וממעט צמיתיה דפשטא דקרא
משמע שאל לומר דוקא צמיתיה'
דקאמר אס על תמנאל קן בעיניו
וכתב לה משמע דוקא זוה הענין':

אמר לאמר לא חייב להי גט שרהי אס מת צדיקה יכולה
סכרלא לומר קאי בצמיתיה'
וממעט צמיתיה דפשטא דקרא
משמע שאל לומר דוקא צמיתיה'
דקאמר אס על תמנאל קן בעיניו
וכתב לה משמע דוקא זוה הענין':

אמר לאמר לא חייב להי גט שרהי אס מת צדיקה יכולה
סכרלא לומר קאי בצמיתיה'
וממעט צמיתיה דפשטא דקרא
משמע שאל לומר דוקא צמיתיה'
דקאמר אס על תמנאל קן בעיניו
וכתב לה משמע דוקא זוה הענין':

אמר לאמר לא חייב להי גט שרהי אס מת צדיקה יכולה
סכרלא לומר קאי בצמיתיה'
וממעט צמיתיה דפשטא דקרא
משמע שאל לומר דוקא צמיתיה'
דקאמר אס על תמנאל קן בעיניו
וכתב לה משמע דוקא זוה הענין':

אמר לאמר לא חייב להי גט שרהי אס מת צדיקה יכולה
סכרלא לומר קאי בצמיתיה'
וממעט צמיתיה דפשטא דקרא
משמע שאל לומר דוקא צמיתיה'
דקאמר אס על תמנאל קן בעיניו
וכתב לה משמע דוקא זוה הענין':

אמר לאמר לא חייב להי גט שרהי אס מת צדיקה יכולה
סכרלא לומר קאי בצמיתיה'
וממעט צמיתיה דפשטא דקרא
משמע שאל לומר דוקא צמיתיה'
דקאמר אס על תמנאל קן בעיניו
וכתב לה משמע דוקא זוה הענין':